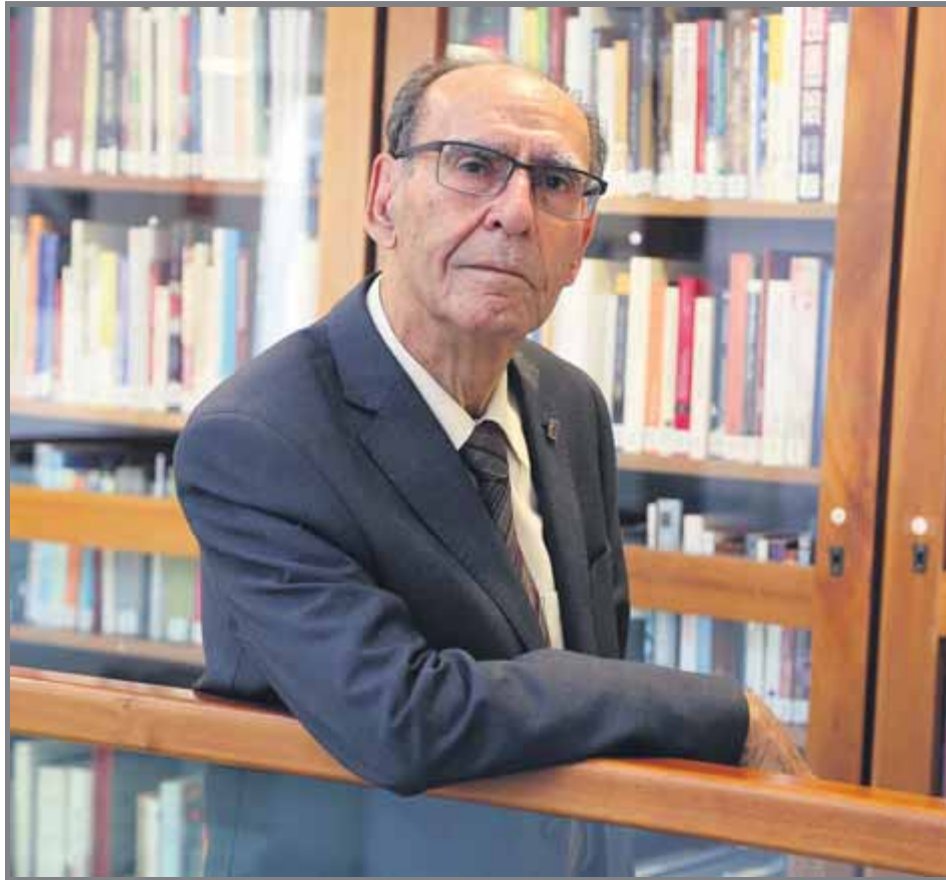

Jordi Pàmias va fer els 80 anys el 12 de febrer passat
JUANMA RAMOS

ANIVERSARI JORDI LLAVINA

destacar el treball tan rigorós amb la paraula, la bellesa de les seves imatges i l'aprofundiment en allò que Sebastià Alzamora en va dir "el gran misteri de la vida humana".

Pàmias és autor d'una poesia planera i fonda a la vegada, que sol partir d'un lloc molt concret. Quants versos tan recordables no ens ha donat de la casa pairal, amb els dos espais gairebé simbòlics del terrat i de les golfes (i aquella estesa de teules al voltant, part defora)! El terrat de les primeres descobertes infantils, i les golfes que mantenen -intacta- la presència del pare mort. "Això és la nostra vida: un efímer matí d'estiu", escrivia en un vers encara dels anys seixanta. I en un de molt més ençà: "Fer-se vell és callar i viure a la intempèrie". L'amor ha estat una constant de la seva obra, però també el diàleg amb l'altre i la recerca de Déu. Pàmias és un líric que no ha deixat mai d'adreçar-se a Déu, de parlar-hi. Crec que és important remarcar aquest vessant transcendental de la seva producció: la seva poesia és, en essència, espiritual, i, a la seva manera, religiosa. Deutora, en alguns aspectes, de la de Màrius Torres, el seu verb té la gràcia del de Carner -que per a molts lectors, entre els quals em compto, sempre serà el poeta més alt que ha donat la nostra llengua-. Una de les poesies que més m'agrada de Pàmias és la titulada *Silenci*, que comença, ben carneriament: "En la darrera llum hi ha un toc de pietat". Els cinc versos finals, en el bell contrast dels dos colors, apleguen algunes de les constants del seu vers (natura, infantesa, memòria, Déu): "Les fredelugues volen lluny, pel cel. Mor la veu / del riu, al canyisar, en l'hora lenta i greu. / La infància és un somni, amb llum rogenca d'alba. / Però el record floreix, com una malva, / en el silenci blanc de Déu". Vuitanta anys d'una vida consagrada a la paraula poètica i al misteri de l'ésser! *

Un mestre de la paraula

El goig antic no torna", deia un vers del primer llibre de Jordi Pàmias, *Plany fosc vora la mar*, escrit el 1963. No torna, esclar, però el proppassat dijous 8 de febrer ben segur que el poeta va recordar goigs antics i fins devia sentir-los reverdir. El vespre d'aquell dia la família i tot d'amics van aplegar-se a La Ru-

bia per celebrar, amb versos seus, els vuitanta anys del guissonenc, que feia el di-lluns 12. Pagès editors n'ha recuperat tota l'obra lírica, en sis volums disponibles. Per tant, aquest sènior de les lletres catalanes és, per sort, un poeta ben editat. I no sols això: Pàmias gaudeix del reconeixement de diverses generacions de poetes, que en solen

L
L'amor ha estat una constant de la seva obra, però també el diàleg amb l'altre i la recerca de Déu

LA MIRADA ATENTA VICENÇ FURIÓ

Abu Simbel, Warhol i el mercat de l'art

En una ocasió, Gombrich va dir que l'inquietava haver d'enfrontar-se a disquisicions sobre l'art en general sense saber si havia de pensar en el temple d'Abu Simbel o en una serigrafia de Warhol. He recordat aquesta idea quan fa poc he hagut de respondre per a una publicació unes preguntes sobre el mercat de l'art.

Hi ha diversos mercats de l'art, diferents circuits, sectors i nivells. No és el mateix pensar en Sotheby's i Christie's, en les grans fires i col·leccionistes internacionals, que plantejar el tema en l'àmbit nacional o

local. Sovint les preguntes es refereixen als nivells més alts, i aleshores entren en joc els artistes i galeristes marca, les grans fires i el poder dels grans col·leccionistes i dels nous rics compradors de països com ara Rússia, la Xina i els Emirats Àrabs. Naturalment surten xifres astronòmiques.

Quins tipus d'art promou el mercat actual? Dependrà de si parlem d'ARCO, de Maastricht o del que estan intentant vendre els modestos galeristes que tots coneixem. Els compradors russos, xinesos i dels països àrabs que es gasten milions d'euros

estan en fase emergent, però a nivells molt més propers la crisi econòmica i de demanda ha portat a tancar moltes galeries o a reorientar els seus negocis. Es compra menys, molts col·leccionistes modestos s'han retret o han desaparegut.

Conec bastants gravadors que treballen amb passió fent un art d'interès i que s'organitzen per mostrar les seves obres en exposicions col·lectives per intentar vendre-les a uns preus molt econòmics. Venen el que venen perquè la demanda és la que és, però això també és mercat de l'art. *